

Post-onirikus meditáció

Az idő már megérett
a lepedőre elfolyt az összes drága vér
a sötétben jégdarabok csapódtak vérfoltos ablakunkhoz
a kávédaralók riadtan halkan zümmögni kezdtek
a kalapács lesújtott a mélyből felfénylő szelíd
glóriás koponyára

Szoknyád alá engedted surranni a patkányt
most méhedben lakik és pántlikás csengő a nyakán
repülők és hattyúk ereszkednek közénk a fölhasadt
vizekre
»ne rángatózz felijednek s kinyílnak a zongorák«
ujjaid átfolytak az éj üregeibe s ezüstté dermednek
ott ... halál zengeti orgonáit valahol
a közelben énekelnek a hátukon felejtett
elmentszett torkú könnyező-szívú gyermeklánykurvák

Az idő lélegzése lüktet fejünk alatt a kőben
nyílnak az ajtók s láthatóvá lesz a tenger
hináros szemérme
sikóttással telik meg sziklák mennydörgő éjszakája
és hallgatod és hallgatsz félrevert lélekkel
szorítod össze szád a konokan rángó liliom-szirmokat
: félálomban is átdereng bőrödön a fájdalom mely
ittmaradt valahonnan és nem múlik nem csitul — és zeng
Már megérted a párkányon szétporló eső üzenetét
mert szemedben napernyők s mintás legyezők nyílnak
és hallójárataid körbesuhogják a hajnallal érkező szelek
combod hűvös kontúrját eléri és csókolják a háztetők
zöld és barna tiszta csókokkal tépi a derengés öled
»ígérted hajón jön el
ígérted öröm s látod halál«
most emlékezel — így emlékezel háton kiterítve
ringat. szirmán liliom ring számon dúdoló életed

! annyira még sincs messze a part! annyira még sem
csak a fuldoklók zöldülő arcát döfik át a
halovány tavirózsák
a rovar dárdájára fény esik fehér meszelt falon
összetett szeme millió-zöldes pontban ragyog s roncsolja
szét feléje emelt kezed
— miért így —
: s ennyire! hiszen: — — —
csizmacsattogásban közeledik a tél havazik havazik nagyon

A függönyön tigris ásít könnyű ezüstdarvak vitorláznak
arcod sugárzik és körötte a párna feldereng
takaród ráncaiba csorog a sötét vissza míg mozdulatod
emléke villan elő — ahogy elhárítod magadtól
a tárgyat — combod összezárod s lehúnyod szemed
az ajtó fölött angyal játszik szőke nő derékig
lemeztelenítve piros kezében korbács fehér kezében óvszeres
dobozka zöld szájában mentholos cukor s magok elhullajtott
szomorú magok szertesét

? hogyan lehetnék hozzád személyesebb? lágyabb
talán el kéne felejtenem a zongorákat a szavakat
s a vágóhidak nedves kövén rángatózó liba marhaszíveket
»a mennyezeten lidérc lakik! maradj még bennem

: FÉLEK«

el kéne felejtenem talán/

/a tűzoltók meghozták a lángoló
operaénekest felpattantak a rugók kakukkoltak sirt a
toronyban felejtett rózsaszín tehén gurult pattogott gurult
végig az utcán a szájából kiejtett nyálas teniszlabda

Iszapban lép az idő és mind messzebb a horizont karosszékei
a holdról fürtökben lógnak s dalolnak a férgek
halad: a hátát látom

halad: látom lángoló csipejét

látom: halad: látom

ringó farát s combján az elszórt céltalan magvakat
mind messzebb már s mind nagyobb lassan óriás
lassan fölér fejével a hajnali égig s ahogy sír
ezüst könnyekkel veri alatt a reménytelenül kiüresedett
boldogtalan világot

Már elmondhatnám hogyan s mikor vesztettem el a verset
beszélhetnék a húsemban nyíló rettenetről — elmondhatnám
a dolgok becsapnak és túlnő rajtam az árnyam
glória az ablakon s fogaim között hűvös üvegszilánkok
ropognak
majd sokáig lépdél a hóban majd sokáig látom
s megérti végül azt is: jó vagyok